

Sfințit cu roua suferinții

Agathodaimon

Sfintit Cu Roua Suferintii
Cînd lumea se preschimbă-ntr-o umedă-nchisoare
În care-n van speranta, biet liliac se zbate
Lovindu-se de ziduri, cu-aripi sovăttoare
Si dînd mereu cu capu'-n tavanele surpate

Deodată, mînioase, prind clopote să sară
Si catre cer urlă-ngrozitoare
Lungi si nesfîrsite convoaie mortuare
Încet si fără muzici prin suflet trec mereu...
M-ati sfintit cu roua suferintii
Si mi-ati pus venin în sînge
Iar speranta-nvinsă plînge
Ca sufletul meu
Si muta-i gura-dulce a altor vremi
Cind timpul creste-n urma mea
Iar eu mă-ntunec!

E-o oră grea si mare
Aripile-mi negre în ceruri se-ntind
Astfel lume amuteste la-ntunecări solare
Astfel mare amuteste vulcane cînd s-aprind...
Cînd prin a vietii visuri ostiri de nori apar
A mortii umbră slaba cu coasa si topor
Tăcetil cumtac în spaimă, crestinii din popor
Cînd evul asfinteste si sumnezeii mor!

Se mistuie-n moarte si durere
Văpaia care-n mine a stralucit
Ciudata întristare ce creste ca sie marea
Pe-un tărîm stincos, pustiu...

Peste flăcări, peste fumuri, pe cadavre descărnate
Pe cîmpii deserte, pe altare profanate
Vino, s-asezi pe ele tronul tău de oseminte
Înalta-te în culinea fumegîndelor morminte!
Căci eu nu mă las înrobit de tine,
Crestine!